

ประเทศไทย 5.0

อนุทินแห่งความสำนึกบุญคุณ-จากครรรภ์มารดาถึงเชิงตะกอน

บันทึกความทรงจำโดย ดร.วีรพจน์ ลือประสิทธิ์สกุล

เผยแพร่ครั้งแรกเมื่อ วันที่ 1 พฤศจิกายน 2561

ต้องการแสดงความคิดเห็นหรืออ่านบทความตอนอื่นๆ โปรดคลิก

http://www.tqmbest.com/product&service/software/km2/paper.php?menu=list_paper

ภาคหก ทราราชเงินตรา 2.0

ประเทศของผมควรมีความสัมพันธ์อันชอบธรรมและเป็นประโยชน์กับโลกภายนอก ผมจะได้มีโอกาสเรียนรู้ถึงความคิดและวิชาของมนุษย์ทั้งโลก และประเทศของผมจะได้มีโอกาสรับเงินทุนจากต่างประเทศ มาใช้เป็นประโยชน์แก่ส่วนรวม ผมต้องการให้ชาติของผมได้ขายผลิตผลแก่ต่างประเทศด้วยราคาอันเป็นธรรม (ป๊วย อึ้งภากรณ์)

บทคัดย่อ

ระบบธนาคารกลางของสหรัฐอเมริกา หรือ **FED** ไม่ได้เป็นของรัฐบาล แต่เป็นของธนาคารเอกชนกว่า 3,400 แห่ง ซึ่งเป็นผู้ร่วมถือหุ้นอยู่ในธนาคารสาขาของ **FED** ในภูมิภาค 12 แห่ง มีอำนาจเบ็ดเสร็จในการเพิ่ม (หรือลด) ปริมาณเงิน US\$ หมุนเวียนที่ใช้กันอยู่ทั่วโลก

ภายใต้การชี้นำโดย **พอล มอริทซ์ วอลเบิร์ก** ตัวแทนของตระกูลรอธไชลด์ กลุ่มทุนธนาคารและนักการเมืองในสังกัดของพวกเขา ได้สมคบคิดกันออกแบบ **ระบบ FED** โดยให้ **เอกชนเป็นผู้ถือหุ้นทั้งหมด** และ ผลักดันเป็น **รัฐบัญญัติธนาคารกลาง** ได้สำเร็จเมื่อวันที่ 23 ธันวาคม ค.ศ.1913

นับตั้งแต่ก่อตั้ง **FED** เป็นต้นมา **การเพิ่มปริมาณเงินหมุนเวียนอย่างบ้าระห่ำ**ของพวกเขาอย่างต่อเนื่อง เป็นมหันตภัยคุกคาม สันติสุขของอเมริกันชนและของประชาชนทั่วทุกมุมโลก

เพื่อให้ US\$ เป็นที่ต้องการใช้ของคนทั้งโลก เพื่อพวกเขาจะได้พิมพ์ US\$ ออกมาได้ไม่อั้น

กลุ่มทุนธนาคาร FED ได้วางแผนและดำเนินอย่างเป็นระบบผ่านกลยุทธ์ 4 ด้าน คือ [1] ยกเลิกการอิงค่าเงิน US\$ กับทองคำ (15 สิงหาคม 1971) เพื่อสามารถเพิ่มปริมาณเงินหมุนเวียนได้โดยไม่มีข้อจำกัด [2] สถาปนา “ระบบเปโตรดอลลาร์” โดยสมคบกับราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบีย (1972~1979) ให้รับเฉพาะ US\$ เท่านั้นในการขายน้ำมันดิบ แลกกับการอนุญาตให้นำเงินไปลงทุนในหลักทรัพย์ของรัฐบาลสหรัฐฯได้ [3] แทรกแซงทางการเมืองและกดดันทางการทหารเพื่อให้ประเทศต่างๆกำหนดให้สกุลเงินดอลลาร์เป็นทุนสำรองระหว่างประเทศ (14 กรกฎาคม 1973 กรณีประเทศไทย) [4] สร้างความต้องการใช้เงิน US\$ ด้วยการก่อสงครามขึ้นในประเทศต่างๆ ที่มีรัฐบาลโง่เขลาเบาปัญญาเอาเงินมาแลก US\$ ไว้ซื้ออาวุธของอเมริกามารบพุ่งกันเอง (สงครามเวียดนาม 1965~1975 และ ในหลายภูมิภาค จนถึงปัจจุบัน)

พวกเขาทำได้สำเร็จ พร้อมกับนำความหายนะและทุกข์เข็ญ มาสู่ชีวิตของมนุษย์ทั้งโลกเป็นเวลานานถึง 50 ปี พวกเขาคือ [พระราชเงินตรา แห่งโลกยุค 2.0] ผู้กำหนดความเป็นไปของเศรษฐกิจและธุรกิจของโลก ผ่านระบบการเงินที่พวกเขาสามารถออกเงินตราหมุนเวียนก้อนใหม่มาครอบครองได้มากเท่าที่ต้องการ เป็นผู้ปกครองตัวจริงที่กดขี่ขูดรีดหยาดเหงื่อแรงงานของคนทั้งโลก ในขณะที่หลบซ่อนตัวอยู่หลังม่านรัฐบาลประชาธิปไตยจอมปลอม ผ่านกระบวนการเลือกตั้งที่ไม่แตกต่างจากการแสดงลิเกเท่าใดนัก

บทที่ 18 [The Federal Reserve System]

โทมัส วูดโรว์ วิลสัน ประธานาธิบดีคนที่ 28 ของสหรัฐอเมริกา (ดำรงตำแหน่ง 2 สมัย ระหว่าง ค.ศ.1913~1921) กล่าวว่า “ประเทศอุตสาหกรรมที่ยิ่งใหญ่นี้ ถูกควบคุมโดยระบบเครดิต การพัฒนาและการเคลื่อนไหวทางเศรษฐกิจทั้งหมดของประเทศนี้ถูกควบคุมอยู่ในมือของคนส่วนน้อยอย่างสิ้นเชิง พวกเราได้ตกอยู่ภายใต้การปกครองอันสุดจะเลอะเทอะ คือ ตกอยู่ในการควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จที่สุดในโลก รัฐบาลไม่มีความเห็นที่เป็นอิสระได้อีก ไม่มีอำนาจในการออกกฎหมายได้อีก ไม่เหมือนรัฐบาลที่มาจาก การเลือกตั้งของประชาชนส่วนใหญ่แล้ว แต่เป็นรัฐบาลที่อยู่ภายใต้ความเห็นและแรงบีบบังคับของคนจำนวนน้อยนิดที่มีอำนาจควบคุมชีพรทางการเงิน”

ความจริงแล้ว ธนาคารกลางสหรัฐอเมริกา (The Federal Reserve, FED) ไม่ได้เป็นของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาตามที่คนส่วนใหญ่เข้าใจผิดกัน ไม่ได้เป็นทั้ง "ของรัฐบาลกลาง (Federal)"

และ "ไม่มี" การสำรอง (Reserve)" ใดๆตามชื่อที่ตั้งไว้ อะไรทั้งสิ้น หากแต่เป็นนายหน้าของธนาคาร เอกชนกว่า 3,400 แห่ง ที่เป็นสมาชิกผู้ถือหุ้นในธนาคารประจำภูมิภาค 12 แห่งของ FED ที่มีอำนาจ ในการควบคุม [ปริมาณหมุนเวียนของ US\$] ซึ่งส่วนใหญ่ก็เป็นตัวเลขในบัญชี มากกว่าเป็นธนบัตร หรือเหรียญกษาปณ์ มีอำนาจในการ [ออกเงินตราหมุนเวียนก้อนใหม่ฯ] ตามที่พวกเขาพอใจ รวมทั้งมีอำนาจในการ [เก็บรักษาเงินคงคลัง-เงินภาษี และ จ่ายเงินงบประมาณ] ให้รัฐบาล ด้วย

ความเป็นจริงอีกประการหนึ่งก็คือ **รัฐบาลอเมริกาไม่มีอำนาจในการออกเงินเลย** พวกเขา สูญเสียอำนาจในการออกเงินไปอย่างสิ้นเชิงนับตั้งแต่ประธานาธิบดีเคนเนดีถูกลอบสังหารในปี ค.ศ. 1963 เมื่อรัฐบาลอเมริกาต้องการได้เงินดอลลาร์ (เพิ่มจากที่เก็บภาษีได้) จะต้องนำพันธบัตร (ภาษี ในอนาคตของประชาชน) ไปขายให้สถาบันการเงินที่เป็น "เจ้ามือปฐมภูมิ (Primary Dealers)" ได้รับเงินดอลลาร์จำนวนเท่ากับมูลค่าที่ตราไว้ในพันธบัตรหลักด้วยอัตราดอกเบี้ย (ภาษาชาวบ้าน เรียกว่า "ขายเช็คล่วงหน้า" นั่นเอง) "เจ้ามือปฐมภูมิ (Primary Dealers)" ก็นำพันธบัตรไปขายต่อ ให้ธนาคารเอกชนที่เป็นสมาชิกถือไว้ (ซึ่งก็คือธนาคารกว่า 3,400 แห่งที่เป็นถือหุ้นของ FED) เพื่อ รอให้ FED มาไถ่ถอนเมื่อถึงกำหนด (หรือยังไม่ครบก็ได้หาก FED เห็นว่าจำเป็นหรือต้องการเพิ่ม ปริมาณเงินเข้าไปในระบบเศรษฐกิจ) โดยจ่ายเป็น "Reserve" ซึ่งส่วนใหญ่คือการเคาะตัวเลขเข้า บัญชีให้แก่ธนาคารเอกชนมากกว่าจะเป็นธนบัตร (ได้กำไรทันทีจากส่วนต่างดอกเบี้ย) จากนั้น FED ก็พิมพ์ธนบัตรหรือเคาะตัวเลขทางบัญชีว่ามีเงินออกมาใหม่ ปริมาณเท่ากับมูลค่าที่ตราไว้บน พันธบัตรที่ไถ่ถอนแทนรัฐบาลนั้น

กระบวนการที่ธนาคารกลางซื้อหนี้ของรัฐบาลโดยออกเงินหมุนเวียนก้อนใหม่ (พิมพ์ธนบัตร หรือเคาะตัวเลขดิจิทัล) ดังกล่าวข้างต้น หากดำเนินการอย่างค่อยเป็นค่อยไปในภาวะปกติ เรียกว่า Monetary Easing แต่ ในกรณีที่เกิดวิกฤติการณ์ทางเศรษฐกิจ และมีความจำเป็นเร่งด่วน เป็นพิเศษที่จะต้องตราเงินก้อนใหม่ออกมาจำนวนมากๆ ให้ธนาคารเอกชนกลับไปเสริมสภาพคล่อง จะ เรียกว่า Quantitative Easing ดังเช่น กรณี วิกฤติสินเชื่อด้วยคุณภาพ (ซับไพรม์) ระหว่าง ค.ศ. 2005~2008

ในบทนี้ เราจะมาสืบสาวดูกันว่า เรื่องราวสุดเลอะเทอะเหลือเชื่อดังกล่าว เกิดขึ้นมาได้อย่างไร ในประเทศสหรัฐอเมริกา มันช่างคล้ายคลึงกับเรื่องราวของธนาคาร Rothschild ในทวีปยุโรป (บทที่ 16) และ ธนาคารแห่งประเทศไทย (บทที่ 12) **เหมือนดังแกะออกมาจากแม่พิมพ์เดียวกัน**

[**ยุคก่อตั้ง**] หลังเกิดวิกฤติการเงินขึ้นหลายครั้ง (โดยเฉพาะวิกฤติการเงินปี 1907) นำไปสู่ความปรารถนาที่จะมีการควบคุมระบบการเงินแบบรวมศูนย์ เป็นที่มาของการประชุมสุดยอดของกลุ่มธุรกิจธนาคารที่เกาะเจคิลล์ในมลรัฐจอร์เจีย ในคืนวันที่ 22 พฤศจิกายน ค.ศ.1910 โดยมีเป้าหมายคือร่างเอกสารสำคัญฉบับหนึ่งนั่นคือ **กฎหมายเฟดเดอรัล (Federal Act)** ผู้ร่วมประชุมประกอบด้วย **เนลสัน แอลลิส** สมาชิกสภาองเกรสและประธานคณะกรรมการการเงินของประเทศ (คนผู้นี้เป็นตาของนายเนลสัน ร็อคกี้เฟลเลอร์), **แฟรงก์ เวนเนอริค** ประธาน National Security Bank of New York, **ชาร์ล ลี นอร์ตัน** ประธาน First National Bank of New York, **เฮนรี พี เดวิส** ผู้บริหารระดับสูงของบริษัท JP Morgan, **เบนจามิน สตรอง** ลูกน้องใกล้ชิดของ JP Morgan, **พอล มอริทซ์ วอลเบิร์ก (รูปถ่าย)** ชาวยิวอพยพจากเยอรมันเข้ามาอยู่อเมริกา มีภูมุด้านการธนาคารทุกระบบ เป็นตัวแทนของตระกูลร็อกเวลล์ไฮล์ดีในอังกฤษและฝรั่งเศส เป็นผู้วางแผนออกแบบธนาคารกลางของอเมริกาที่จะตั้งขึ้น และได้เป็นกรรมการธนาคารกลางคนแรกด้วย

พอล เสนอให้ใช้ชื่อว่า **Federal Reserve System – FED** และออกแบบให้เอกชนเป็นผู้ถือหุ้นทั้งหมด ซึ่งต่างจากธนาคารที่หนึ่ง (ค.ศ.1792) และธนาคารที่สอง (ค.ศ.1816) ในอดีต ซึ่งรัฐบาลยังมีสัดส่วนถือหุ้น 20%

เพื่อติดตามคนทั่วไปมิให้เห็นว่า ใครคือผู้ควบคุมธนาคารกลางสหรัฐฯ พอลเสนอว่า ให้ประธานาธิบดีเป็นผู้แต่งตั้ง “**คณะกรรมการบริหาร (Board of Governors)**” จำนวน 7 คน โดยที่สภาองเกรสไม่ต้องยื่นมือเข้ามาเกี่ยวข้อง สมทบกับอีก 5 คนจาก “**คณะกรรมการตลาดเปิดแห่งธนาคารกลาง (Federal Open Market Committee)**” ซึ่งมี 12 คน แต่ละคนเป็นประธานธนาคารกลางประจำภูมิภาคซึ่งมีทั้งหมด 12 ภูมิภาคด้วยกัน

เนื่องจากเงินและสินเชื่อบริโภคส่วนใหญ่ของอเมริกา ล้วนรวมศูนย์อยู่ที่นิวยอร์ก **ธนาคารกลางแห่งภูมิภาคนิวยอร์ก** จึงต้องควบคุมธนาคารกลางโดยเป็นสมาชิกประจำใน “**คณะกรรมการบริหาร**”

จากเอกสารการเตรียมรายงานต่อผู้ตรวจสอบบัญชีในวันที่ 19 พฤษภาคม 1914 มีบันทึกการจำหน่ายหุ้น 103,053 หุ้นของบริษัทตัวแทน FED ยุคต้น ระบุว่า National City Bank of New York ของร็อคกี้เฟลเลอร์ ถือหุ้นมากที่สุดถึง 30,000 หุ้น, First National Bank of New York ของเจฟี่ มอร์

แกน มี 15,000 หุ้น (ในภายหลังธนาคารทั้งสองได้รวมกิจการเป็น City Bank ในปี 1955 ทำให้ถือหุ้นรวมกันถึง 44% ของ FED ทำให้พวกเขาสามารถกำหนดผู้ที่จะมาเป็นประธานของ FED สาขา นิวยอร์ก คำสั่งแต่งตั้งของประธานาธิบดีเป็นเพียงแค่รายการเท่านั้น), National Bank of New York ถือหุ้น 21,000 หุ้น, ธนาคารแวนคูเวอร์ของตระกูลร็อกเวลล์ถือหุ้น 10,200 หุ้น, เซสเนชั่น แบลแบงก์ 6,000 หุ้น, เคมีคอลแบงก์ 6,000 หุ้น

ระบบธนาคารกลางสหรัฐ ก่อตั้งขึ้น ด้วยการตรา รัฐบัญญัติธนาคารกลาง เมื่อวันที่ 23 ธันวาคม 1913 นับแต่นั้นเป็นต้นมา ทุกครั้งที่ต้องรับมือกับภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ๆ เช่น ภาวะเศรษฐกิจตกต่ำครั้งใหญ่ในคริสต์ทศวรรษ 1930 และภาวะเศรษฐกิจถดถอยครั้งใหญ่ในคริสต์ทศวรรษ 2000 ระบบธนาคารกลางก็ได้รับการขยายบทบาทและความรับผิดชอบกว้างขวางยิ่งขึ้น

[ยุคปัจจุบัน] โครงสร้างของระบบธนาคารกลางมีองค์ประกอบ 5 ส่วน

Structure of the Federal Reserve System

From Wikipedia, the free encyclopedia

Further information: Federal Reserve System

The **Federal Reserve System** is composed of five parts:^{[1][2]}

1. The presidentially appointed Board of Governors (or Federal Reserve Board), an independent federal government agency located in Washington, D.C.
2. The Federal Open Market Committee (FOMC), composed of the seven members of the Federal Reserve Board and five of the twelve Federal Reserve Bank presidents, which oversees open market operations, the principal tool of U.S. monetary policy.
3. Twelve regional Federal Reserve Banks located in major cities throughout the nation, which divide the nation into twelve Federal Reserve districts. The Federal Reserve Banks act as fiscal agents for the U.S. Treasury, and each has its own nine-member board of directors.
4. Numerous other private U.S. member banks, which own required amounts of non-transferable stock in their regional Federal Reserve Banks.
5. Various advisory councils.^[3]

1. คณะกรรมการธนาคารกลางซึ่งมาจากการแต่งตั้งของประธานาธิบดี โดยการแนะนำของ FOMC เป็นหน่วยงานของรัฐบาลกลางที่มีความเป็นอิสระจากรัฐสภา ตั้งอยู่ที่กรุงวอชิงตัน ดี.ซี.

2. คณะกรรมการตลาดเปิดแห่งรัฐบาลกลาง (Federal Open Market Committee, FOMC) ประกอบด้วยสมาชิก 7 คนจากคณะกรรมการธนาคารกลาง และอีก 5 จาก 12 คนที่เป็นประธานของธนาคารกลางในภูมิภาค 12 แห่ง ซึ่งใน 5 คนนี้ จะต้องมีประธานธนาคารกลางภูมิภาคนิวยอร์ก 1 คน และประธานของธนาคารกลางภูมิภาคอื่นๆอีก 4 คน มีหน้าที่กำหนดนโยบายการเงินและ

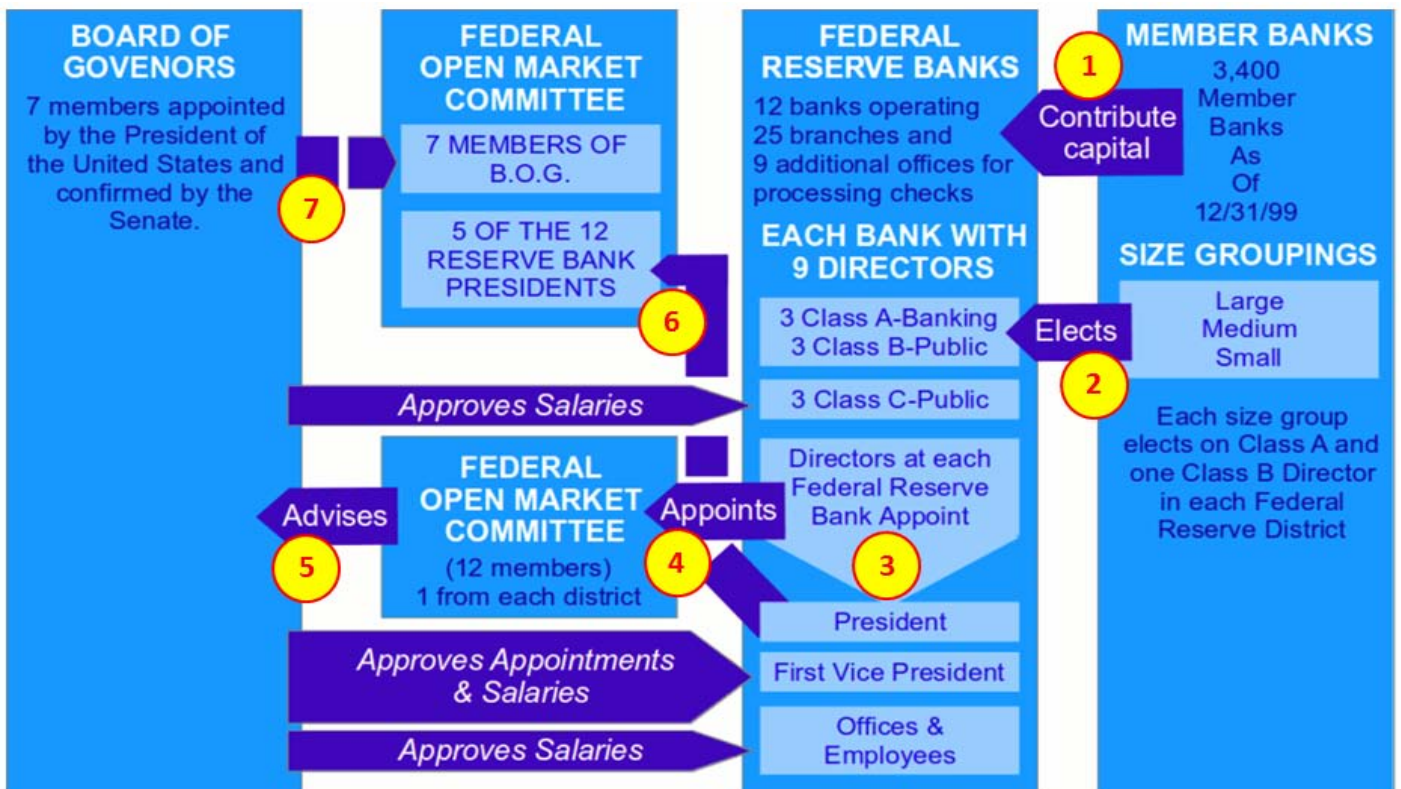
กำกับดูแล “การปฏิบัติการตลาดเปิด” เพื่อให้บรรลุเป้าหมายตามนโยบายการเงิน

3. ธนาคารกลางประจำภูมิภาค 12 แห่ง ตั้งอยู่ในนครใหญ่ในพื้นที่รับผิดชอบที่ถูกแบ่งออกเป็น 12 ภูมิภาค และยังมีสาขาย่อยอีก 25 สาขาและสำนักงานอีก 9 แห่ง ธนาคารแต่ละแห่งมีคณะกรรมการธนาคารของตนเอง 9 คน ซึ่งได้รับเลือกตั้งโดยธนาคารเอกชนที่เป็นสมาชิก ทำหน้าที่ควบคุมปริมาณเงินคงคลังของประเทศ

4. ธนาคารเอกชนกว่า 3,400 แห่งที่เป็นสมาชิกแห่งชาติ (จำนวนเมื่อวันที่ 12 ธค.1999) ซึ่งต้องถือหุ้นที่ไม่สามารถเปลี่ยนมือได้ ในปริมาณที่กำหนดในธนาคารกลางประจำภูมิภาคของตน ดังนั้นธนาคารเอกชนเหล่านั้นจึงมีสิทธิในการเลือกตั้งคณะกรรมการของธนาคารกลางประจำภูมิภาค ได้

5. สภาที่ปรึกษาคณะต่างๆ

[อำนาจควบคุม] ของ ระบบธนาคารกลางสหรัฐ อธิบายจากรูปประกอบได้ดังนี้

Source: Board of Governors of the Federal Reserve System

1. ธนาคารเอกชนที่เป็นสมาชิกกว่า 3,400 แห่ง “ลงขัน” เงินทุนในธนาคารกลางประจำภูมิภาค 12 แห่ง

2. ธนาคารเอกชนที่เป็นสมาชิก เลือกตั้งกรรมการ 9 คนของธนาคารกลางประจำภูมิภาคของตน ซึ่งมีอยู่ 12 ภูมิภาค ดำเนินการผ่านสาขานักการ 25 แห่ง

3. กรรมการธนาคารกลางประจำภูมิภาคแต่ละแห่ง เลือกประธานและรองประธานคนทีหนึ่ง
4. ประธานธนาคารกลางประจำภูมิภาคทั้ง 12 แห่งประกอบกันขึ้น เป็น “คณะกรรมการตลาดเปิดแห่งธนาคารกลาง (Federal Open Market Committee : FOMC)”
5. FOMC แนะนำประธานาธิบดีให้แต่งตั้ง กรรมการ 7 คนใน คณะกรรมการธนาคารกลาง ซึ่งต้องผ่านการรับรองโดยวุฒิสภา
6. FOMC เลือกตัวแทน 4 คน และ ประธานธนาคารกลางภูมิภาคนวยอร์คอีก 1 คน รวมเป็น 5 คน ไปร่วมกับอีก 7 คนที่ประธานาธิบดีแต่งตั้ง ร่วมเป็น คณะกรรมการธนาคารกลาง 12 คน

เมื่อดูจากที่มาของ “คณะกรรมการตลาดเปิด (FOMC) 12 คน” และ “คณะกรรมการธนาคารกลาง (Board of Governors) 7+5 คน” ตามผังภาพข้างบนนี้ ก็สรุปได้ไม่ยากว่า ระบบธนาคารกลางของสหรัฐอเมริกา ตกอยู่ในอำนาจควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จ ของบรรดานายธนาคารเอกชนทั้งหลาย เพราะพวกเขาคือเจ้าของและมีอำนาจในการเลือกตั้ง คณะกรรมการของธนาคารกลางประจำภูมิภาคทั้ง 12 แห่ง ซึ่งประกอบกันขึ้นเป็น “คณะกรรมการตลาดเปิด (FOMC) 12 คน” ซึ่งมีอำนาจอย่างแท้จริงในการ “ปฏิบัติการตลาดเปิด (Open Market Operations)” เพื่อเพิ่ม-ลด [ปริมาณเงิน US\$ ที่หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจของอเมริกาและของโลก] ดังจะกล่าวในหน้าต่อไป

จึงเป็นที่แน่นอนว่า *ปฏิบัติการใดๆของพวกเขาก็ย่อมเป็นไปเพื่อมุ่งหวังตัดดวงผลประโยชน์ให้แก่พวกของตนเองเท่านั้น* หากแต่มันส่งผลกระทบต่อ เงินเฟ้อ การว่างงาน และ ความทุกข์ลำเค็ญของคนทั้งโลก

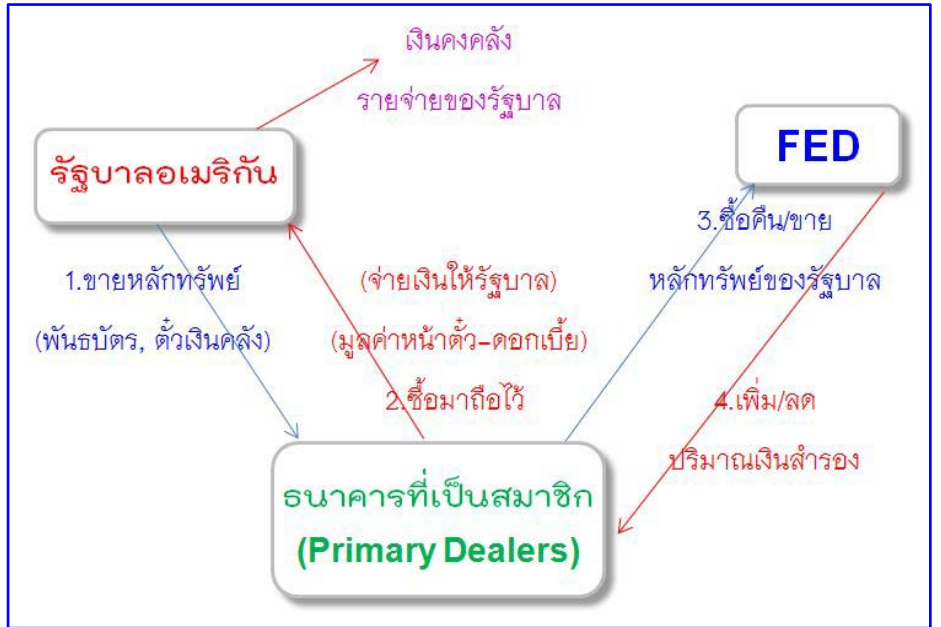

ระบบธนาคารกลาง ถือตนว่าเป็น "ธนาคารกลางอิสระ" เพราะการตัดสินใจนโยบายการเงินไม่จำเป็นต้องได้รับความเห็นชอบ จากประธานาธิบดีหรือบุคคลอื่นใด ในฝ่ายบริหารหรือสภานิติบัญญัติ มีงบประมาณของตนเอง วาระของคณะกรรมการยาวกว่าวาระของประธานาธิบดีและรัฐสภา รัฐบาลกลางกำหนดค่าตอบแทนให้แก่กรรมการตลาดเปิด 7 คนที่ประธานาธิบดีแต่งตั้ง รัฐบาลกลางได้รับกำไรประจำปีหลังหักการจ่ายเงินปันผลตามกฎหมาย 6% ให้แก่การลงทุนของธนาคารเอกชนที่เป็นสมาชิกและคงบัญชีเกินดุลแล้ว ในปี 2015 ระบบธนาคารกลางมีกำไรจากการดำเนินงาน 100.2 พันล้าน US\$ และโอน 97.7 พันล้าน US\$ ให้แก่กระทรวงการคลัง ส่วนปี 2016 และ ปี 2017 มีกำไร 91.5 และ 80.2 พันล้าน US\$ ตามลำดับ

FED มีบทบาทเป็น “ธนาคารของรัฐบาล” คือ เป็นตัวแทนด้านการคลัง (**เก็บรักษาเงินคงคลัง-เงินภาษี, จ่ายเงินงบประมาณ**) ให้แก่รัฐบาล และ มีบทบาทเป็น “ธนาคารของนายธนาคาร” คือ ช่วยสร้างระบบที่ปลอดภัยและมีประสิทธิภาพในการกู้ยืมระหว่างธนาคารพาณิชย์ ด้วย

[หน้าที่สำคัญ#1 – ตัวแทนด้านการคลัง]

เมื่อรัฐบาลสหรัฐต้องการใช้เงินงบประมาณ มากกว่าเงินภาษีที่เก็บได้ (**จัดหางบขาดดุล**) ก็จะต้องออกพันธบัตร (**ภาษีในอนาคต**) ขายให้แก่สถาบันการเงินที่เป็น “**เจ้ามือปฐมภูมิ (Primary Dealers)**” โดยได้รับเงินมาจำนวนเท่าที่ตราไว้ในพันธบัตรหักลบด้วยดอกเบี้ย

FED มีหน้าที่**ไถ่ถอน(ซื้อ)**หลักทรัพย์ของรัฐบาลที่ครบกำหนด อาทิ พันธบัตรออมทรัพย์ ตัวเงินคลัง พันธบัตร **โดยตราเงินก้อนใหม่ออกมา** รวมทั้งกำหนดปริมาณธนบัตรและเงินเหรียญที่จะออกใหม่ด้วย กระทรวงการคลังมีหน้าที่เพียงผลิตธนบัตร (เงินกระดาษ) และเงินเหรียญ ขายให้แก่ FED ในราคาต้นทุนผลิตเท่านั้น เพื่อให้ FED นำไปกระจายสู่ระบบเศรษฐกิจผ่านสถาบันการเงิน ในปี ค.ศ.2013 กระทรวงการคลังส่งมอบธนบัตรให้ FED เป็นเงินเพียง 6,600 ล้าน US\$ (**ไม่มาก เพราะส่วนใหญ่เป็นเงินดิจิทัลที่ FED เคาะตัวเลขได้เอง**) ในราคาเฉลี่ยเพียง 5.0 cents ต่อฉบับเท่านั้น

ทำนองเดียวกันกับที่บุคคลทั่วไปเปิดบัญชีไว้กับธนาคาร กระทรวงการคลังของสหรัฐก็ต้องเปิดบัญชีเช็ค (Checking Account) ไว้กับ FED เพื่อจัดการกับการฝากเงินภาษีและการจ่ายเงินงบประมาณ (**ด้วยเหตุนี้เราจึงเห็นปรากฏการณ์แปลกประหลาดที่เรียกว่า Government Shutdown มากถึง 18 ครั้ง โดย ครั้งแรกสมัย บิล คลินตัน นานที่สุด 20 วันจากวันที่ 16 ธ.ค.1995 ถึง 5 ม.ค. 1996, สมัย โอบามา จากวันที่ 30 ก.ย.2013 ถึง 17 ต.ค.2013, และครั้งอื่นๆ, ส่วนสมัย โดนัลด์ ทรัมป์ ปี วันที่ 20 ม.ค.2018 นับเป็นครั้งที่ 18, ซึ่งก็คือเหตุการณ์ที่กลุ่มทุนธนาคาร FED รวมหัวกัน ไม่จ่ายเงินสดให้แก่รัฐบาลหรือไม่รับซื้อพันธบัตรของรัฐบาลนั่นเอง**)

[หน้าที่สำคัญ#2 - ปฏิบัติการตลาดเปิด] เป็นอำนาจและหน้าที่หลักของ FED ที่จะต้องทำให้เกิดสมดุลระหว่าง เสถียรภาพของราคากับอัตราการมีงานทำสูงสุด (dual mandates) ด้วยการเพิ่มหรือลดปริมาณเงินในระบบธนาคารผ่านการดำเนินการที่เรียกว่า [ปฏิบัติการตลาดเปิด] ซึ่งก็คือการขายหรือซื้อหลักทรัพย์ทางการคลังหรือ "ตัวเงินคลัง" ของรัฐบาลสหรัฐอเมริกา ที่จำนองไว้กับสถาบันเงินฝาก โดยซื้อขายผ่าน "เจ้ามือปฐมภูมิ (primary dealers)" เท่านั้น

คำว่า "ตลาดเปิด" หมายถึงมี "เจ้ามือปฐมภูมิ" หลายราย(ที่มีเงินมากพอ)มาประมูลราคาแข่งขันกัน และไม่ถูกกำหนดโดย FED ว่ารายใดจะประมูลได้ในการซื้อขายแต่ละวัน ทำให้ [ปฏิบัติการตลาดเปิด] มีความยืดหยุ่น เป็นไปตามกลไกตลาดเงินในขณะนั้น และเป็นเครื่องมือที่ใช้บ่อยที่สุดในการบรรลุเป้าหมายของนโยบายทางการเงิน

[ปฏิบัติการตลาดเปิด] เป็นเครื่องมือแรกสุดที่ FED ใช้ในการควบคุมปริมาณเงินสำรองที่อยู่ในธนาคารต่างๆ เครื่องมือนี้ประกอบด้วยการซื้อขายตราสารทางการเงิน, พันธบัตรและตัวเงินคลังที่ออกโดยกระทรวงการคลังและรัฐวิสาหกิจ [ปฏิบัติการตลาดเปิด] ดำเนินการโดย the Domestic Trading Desk of the Federal Reserve Bank of New York under direction from FOMC โดยทำธุรกรรมซื้อขายกับ "เจ้ามือปฐมภูมิ" เท่านั้น

เป้าหมายในการซื้อขายหลักทรัพย์ของ FED คือ "อัตราดอกเบี้ยนโยบาย" ซึ่งเป็นอัตราที่ธนาคารต่างๆยืมเงินสำรองระหว่างกัน

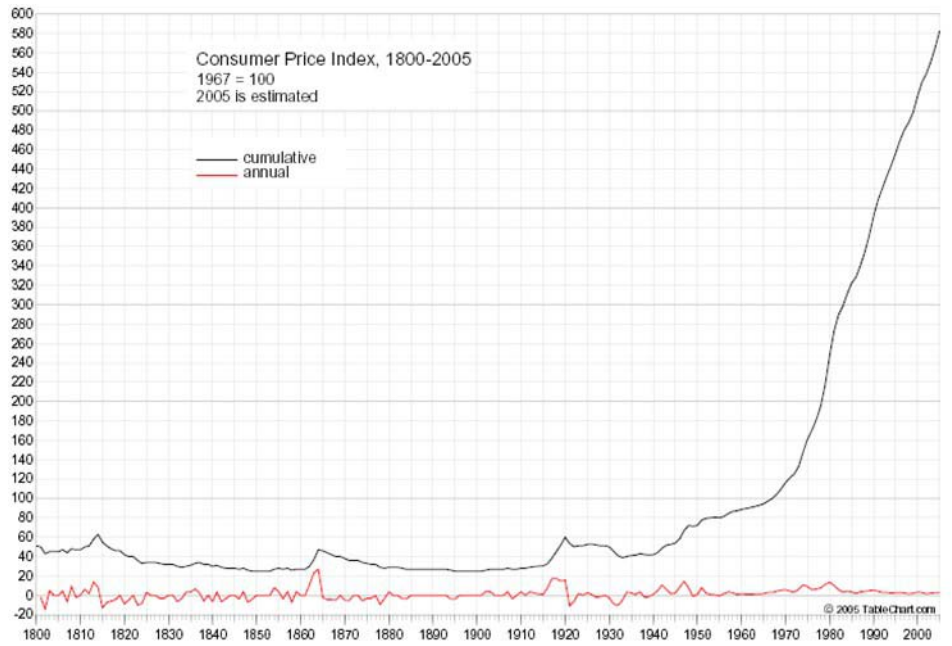
เมื่อ FED ต้องการเพิ่มปริมาณเงินสำรองที่หมุนเวียนอยู่ในระบบธนาคารเอกชน ก็จะซื้อหลักทรัพย์พร้อมกับจ่ายเงินเข้าบัญชีเงินฝากของ "เจ้ามือปฐมภูมิ" ที่เปิดไว้กับ FED ตรงกันข้ามเมื่อต้องการลดปริมาณเงินสำรอง ก็จะขายหลักทรัพย์พร้อมกับถอนเงินจากบัญชีเงินฝากของ "เจ้ามือปฐมภูมิ" ที่เปิดไว้กับ FED

ธุรกรรมขายและซื้อกลับสำหรับแต่ละรายการ เกิดขึ้นเวลาภายในหนึ่งหรือสองวันเท่านั้น หมายความว่า การอัดฉีดเงินสำรองของวันนี้ อาจถูกถอนกลับในเช้าวันรุ่งขึ้น ธุรกรรมระยะสั้นนี้เรียกว่า "ข้อตกลงซื้อคืน" ซึ่งหมายถึงทำข้อตกลงที่จะซื้อคืนในวันรุ่งขึ้นพร้อมๆกับการทำสัญญาขาย

เป็นที่ทราบกันดีว่า มูลค่าหลักทรัพย์ที่ FED ซื้อมีมากกว่าขาย ส่งผลให้ ปริมาณเงินสำรองที่หมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ ค่อยๆเพิ่มมากขึ้นพร้อมกับอัตราเงินเฟ้อที่เพิ่มสูงขึ้นทุกๆปี

เมื่อเราส่องดู “ดัชนีราคาผู้บริโภค” ในประเทศสหรัฐอเมริกา (เครดิต ดร.เต็มยศ ปาลเดชพงศ์)

ตั้งแต่ ค.ศ. 1800~2000 โดยใช้ปี 1967 เป็นฐานที่ 100% จะเห็นว่า ช่วงเวลากว่า 113 ปี (1800~1913) ดัชนีราคาผู้บริโภคแทบจะไม่มี การเปลี่ยนแปลงเลย แต่หลังจาก ก่อตั้ง FED ขึ้นในปี 1913 เป็นต้นมา อัตราเงินเฟ้อได้เพิ่มขึ้นอย่างรวดเร็ว โดยเฉพาะอย่าง

ยิ่งหลังปี 1971 ซึ่งมีการยกเลิกการใช้ทองคำเป็นสินทรัพย์ค้ำประกันค่าเงิน US\$ เป็นต้นมา อัตราเงินเฟ้อได้เติบโตสูงขึ้นอย่างรวดเร็ว นำตระหนกตกใจเป็นยิ่งนัก

ความจริงที่มองเห็นโดยผ่านประวัติศาสตร์อันยาวนานนี้ แสดงให้เห็นอย่างชัดเจนว่า การเพิ่มปริมาณเงินหมุนเวียนอย่างบ้าคลั่ง ของ ระบบธนาคารกลางสหรัฐ (FED) เป็นมหันตภัยคุกคามต่อสันติสุขของคนอเมริกันและของคนทั่วโลก อย่างยิ่ง วิกฤติการณ์ครั้งใหญ่ๆ อาทิ วิกฤติต้มยำกุ้ง, Subprime Crisis, Wall Street Occupied, Government Shut Down, etc., ล้วนแล้วแต่เกิดจากฝีมือการสร้างของพวกเขาทั้งสิ้น พวกเขาจึงสมควรได้รับสมญานามว่า คือ ทหาราชาเงินตรา ของโลก

การเพิ่มปริมาณเงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจผ่านระบบธนาคารเอกชน ก่อให้เกิดเงินเฟ้อ-ฟองสบู่ จากผู้ที่อยู่ใกล้ต้นธารกระแสการไหลของเงิน ได้รับเม็ดเงินก่อนใหม่ก่อนใครๆ ด้วยอัตราดอกเบี้ยต่ำกว่า นำไปแย่งซื้อ (แก๊งกำไรใน) สินทรัพย์ที่มีค่าเช่น ที่ดิน ห้องชุด หุ้น ประมูลงานของรัฐ ฯลฯ ได้ก่อนคนอื่นฯ และ กว่าเม็ดเงินก่อนใหม่นั้นจะตกถึงมือของผู้อยู่ปลายลำธารแห่งกระแสเงิน โดยเฉพาะ เกษตรกร-กรรมกร-พนักงานลูกจ้าง สินค้าต่างๆ ก็มีราคาแพงแซงหน้าราคาผลผลิตของตนขึ้นไปแล้ว กระบวนการนี้ ก่อให้เกิดการได้เปรียบเสียเปรียบ โดยคนที่อยู่ต้นธารของกระแสเงิน ได้เปรียบคนที่อยู่ปลายลำธารของกระแสเงิน ลดหลั่นเป็นลำดับไป สะสมจนเป็นต้นเหตุรากเหง้าของความเหลื่อมล้ำและความไม่เป็นธรรมในสังคม ยิ่งกว่านั้น มันเป็นกระบวนการที่กลุ่มทุนธนาคาร FED ใช้ขูดรีดผลผลิตจากแรงงานของคนทั้งโลก

จุดร่วมและจุดต่าง ของ FED กับ BOT

[จุดร่วม ของ FED & BOT] ระบบธนาคารกลางของประเทศสหรัฐอเมริกา กับ ธนาคารแห่งประเทศไทย ทำหน้าที่ที่สำคัญเหมือนกัน ๒ ประการได้แก่ ก. ออกเงินหมุนเวียนก้อนใหม่ โดยผ่านกระบวนการเริ่มจาก รัฐบาลนำพันธบัตรไปขาย (เป็นหลักทรัพยค้ำประกันการกู้เงิน) ให้แก่ธนาคารเอกชน เพื่อนำเงินมาใช้จ่ายแทนงบประมาณขาดดุลของภาครัฐ ธนาคารกลางออกเงินหมุนเวียนก้อนใหม่ไปรับซื้อคืนพันธบัตรที่ครบกำหนดไถ่ถอน ข. ควบคุมปริมาณเงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจในแต่ละวัน ผ่านการปฏิบัติการตลาดเปิด โดยการขาย/ซื้อคืนตัวเงินกับธนาคารเอกชน เพื่อบรรลุเป้าหมายดอกเบี้ยนโยบายและอัตราเงินเฟ้อ

FED & BOT มีความเป็นอิสระในการดำเนินงาน โดยไม่ถูกควบคุมจากรัฐสภาซึ่งเป็นตัวแทนของประชาชนผู้ได้รับผลกระทบ เนื่องจาก ได้รับมอบอำนาจและหน้าที่ตามรัฐบัญญัติ/พระราชบัญญัติ ดังนั้นการดำเนินการต่างๆ จึงมุ่งรักษาผลประโยชน์ของกลุ่มทุนธนาคารเป็นอันดับแรก ความสะดวกในการใช้งบประมาณ (ขาดวินัยทางการคลัง) ของรัฐบาลเป็นอันดับถัดมา จากนั้น จึงค่อยคำนึงถึงผลกระทบต่อประชาชนคนรากหญ้า เป็นลำดับสุดท้าย

[จุดต่าง ของ FED & BOT] ระบบธนาคารกลางของประเทศสหรัฐอเมริกา มีธนาคารเอกชน 3,400 แห่งเป็นเจ้าของอย่างชัดเจน โดยเป็นผู้ถือหุ้นในธนาคารกลางประจำภูมิภาค 12 แห่งของ FED และ ถูกควบคุมโดยประธานของธนาคารกลางประจำภูมิภาคทั้ง 12 คน ที่เป็นสมาชิกของคณะกรรมการตลาดเปิด (FOMC) โดยตำแหน่ง

BOT อยู่ภายใต้การกำกับของ [คณะกรรมการธนาคารแห่งประเทศไทย 14 คน] ซึ่งเป็นตัวแทนโดยตำแหน่งมาจากหน่วยงานของรัฐที่เกี่ยวข้องกับด้านเศรษฐกิจ เป็นผู้แต่งตั้ง [คณะกรรมการนโยบายการเงิน 7 คน] ประกอบด้วยผู้ทรงคุณวุฒิภายนอก 4 คน และเจ้าหน้าที่ระดับสูงของ BOT 3 คน ให้มีหน้าที่รับผิดชอบด้านการกำหนดทิศทางของนโยบายการเงิน ทั้งนี้เป็นไปตาม พระราชบัญญัติธนาคารแห่งประเทศไทย พ.ศ. 2551 (โปรดอ่านบทที่ 12)

อย่างไรก็ดี ที่มาของคณะกรรมการทั้งสองชุดนี้ ก็ไม่มีส่วนใดที่เชื่อมโยงกับอำนาจของประชาชน

FED ดำรงฐานะเป็นผู้ออกเงิน US\$ ให้ใช้หมุนเวียนกันทั่วโลก ได้โดยไม่มีขีดจำกัด เป็นสกุลเงินของโลกต่อจากเงินปอนด์สเตอร์ลิงของอังกฤษ โดยผ่านการวางกลยุทธ์และดำเนินการอย่างเป็น

ระบบ ซึ่งผมจะอธิบายในบทที่ 19 ต่อไป ส่วน BOT ถูกควบคุมจำกัดปริมาณหมุนเวียนของเงินบาท และค่าเงินตามปริมาณทุนสำรองต่างประเทศที่มีอยู่ จากการที่กระทรวงการคลังในสมัยที่นายเสถียร วิณิชัยกุล เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ได้ออกกฎกระทรวงฉบับที่ 21 เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม พ.ศ.2516-ค.ศ.1973 กำหนดให้ **เงินดอลลาร์สหรัฐอเมริกาเป็นสกุลเงินตราต่างประเทศที่ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือทุนรักษาระดับอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา จะซื้อหรือขายทันทีตามที่ธนาคารพาณิชย์ในราชอาณาจักรจะเรียกให้ซื้อหรือขาย** รวมทั้ง ได้รับจัดสรรจำนวนโควตาใน “**สิทธิพิเศษถอนเงิน (Special Drawing Right)**” เท่ากับ 1,081.9 ล้าน SDR หรือร้อยละ 0.50 ของจำนวนโควตาทั้งหมด ของ กองทุนการเงินระหว่างประเทศ (IMF)

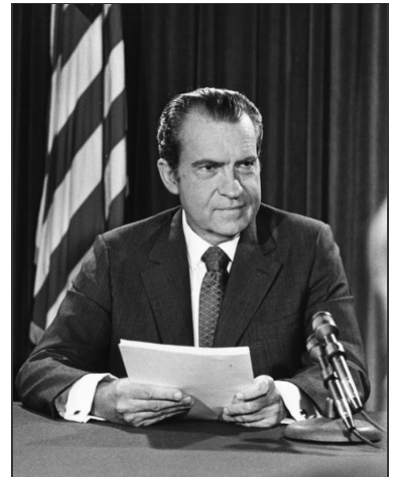
สรุปก็คือ BOT (เช่นเดียวกับธนาคารกลางในหลายประเทศทั่วโลก) ถูกออกแบบมาให้ทำหน้าที่ ควบคุมปริมาณเงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจ และ ออกเงินหมุนเวียนก้อนใหม่ป้อนเข้าสู่ระบบ เพื่อเป็นกลไกให้นายทุนธนาคารเอาไรด์เอาเปรียบสังคมส่วนรวม โดยถอดแบบพิมพ์มาจาก FED พร้อมกับถูกบังคับให้เป็นส่วนหนึ่งในระบบการเงินของโลก ถูกควบคุม กดขี่-ขูดรีดในรูปแบบต่างๆ โดยกลุ่มนายทุนธนาคารเจ้าของ FED ซึ่งพวกเขาก็คือ “**พระราชเงินตรา**” แห่งโลกยุค 2.0 ที่กำลังเดินทางเข้าใกล้ถึงจุดจบในเวลาไม่ช้าไม่นานนัก

มาถึงบรรทัดนี้ หากเราย้อนกลับไปทบทวนความเป็นมาของระบบการเงินของโลก ก็จะเป็นภาพอย่างชัดเจนว่า ซึ่พजरของเศรษฐกิจโลกได้ถูกควบคุมอย่างเบ็ดเสร็จเด็ดขาดโดยระบบการเงินที่ถูกออกแบบและถูกผูกขาดอยู่ในมือกลุ่มนายทุนธนาคาร เพียงไม่กี่ตระกูล มาตั้งแต่วันที่ก่อตั้ง **The Bank of England** เมื่อวันที่ 27 กรกฎาคม ค.ศ.1694 (**324 ปีพอดี ณ วันที่ผมเขียนบรรทัดนี้ครั้งแรก 27-กค-2018, อ่านบทที่ 15**) มาจนถึงปัจจุบัน

พวกเขา ได้ก่อไฟสงครามขึ้นในภูมิภาคต่างๆตลอดเวลา 324 ปีที่ผ่านมา เพียงเพื่อสร้างความจำเป็นในการเผาผลาญเงินหมุนเวียนในระบบเศรษฐกิจให้หมดใหม่ เพื่อให้รัฐบาลในประเทศต่างๆ ต้องกู้เงินมาซื้ออาวุธและเป็นหนี้มากขึ้น เติบโตความมั่งคั่งอย่างไร้ขีดจำกัดให้แก่พวกเขา ที่แอบซ่อนตัวอยู่หลังมือเปื้อนเลือด ของบรรดาผู้นำรัฐบาลในประเทศต่างๆ ที่ละโมภและโง่เขลา

บทที่ 19 [PETRODOLLAR]

[Nixon Ends Convertibility of US\$ to Gold] ป้ายวันที่ 15 สิงหาคม ค.ศ.1971 ปธน.นิกสัน โดยได้รับคำแนะนำจากคณะที่ปรึกษา 15 คน ประกอบด้วย อาร์เธอร์ เบอร์น ประธาน FED, จอห์น คอนนัลลี รัฐมนตรีคลัง, พอล วิลเกอร์ รองผู้อำนวยการสำนักงานการเงินระหว่างประเทศ และ บุคคลอื่นอีก 12 คน ได้ประกาศยกเลิกการใช้ทองคำเป็นสินทรัพย์ค้ำประกันค่าของเงินดอลลาร์ กล่าวคือ ถอนตัวออกจาก “ระบบการเงินระหว่างประเทศ” ที่เขาได้ลงนามร่วมกับอีก 43 ประเทศ หลังสิ้นสุดสงครามโลกครั้งที่สอง ที่เมือง Bretton Woods, New Hampshire, in 1944

จุดมุ่งหมายของพวกเขา ก็คือ **ต้องการเพิ่มปริมาณเงินหมุนเวียนออกใหม่ได้ (ตามใจชอบ)** โดยไม่ต้องถูกจำกัดอยู่กับปริมาณทองคำ และเพื่อให้ US\$ มีมูลค่าในการแลกเปลี่ยน จึงจำเป็นต้องหาสินค้าอย่างอื่นที่มีความจำเป็นในการใช้สอย และมีมูลค่ามากพอที่จะทำให้ประเทศอื่นๆต้องขวนขวายหาเงิน US\$ มาแลกซื้อ มาแทนที่ทองคำให้ได้ สินค้าประเภทไฮเทคก็ถูกประเทศญี่ปุ่นที่มีคุณภาพดีราคาถูกกว่าแย่งส่วนแบ่งในตลาดโลกไปหมด อาวุธสงครามซึ่งเป็นจุดแข็งของสหรัฐอเมริกา ก็ไม่มีหลักประกันที่มั่นคงและยั่งยืนว่าจะสามารถหาเหตุมาขู่เหยื่อให้ประเทศต่างๆเขารบพุ่งกันได้ยืดเยื้อต่อเนื่องยาวนานแค่ไหน โดยเฉพาะเมื่อพวกเขากำลังเพลี่ยงพล้ำในสงครามเวียดนาม-ลาว-กัมพูชา (กรุงไซ่ง่อนแตกเมื่อวันที่ 30 เมษายน 1975) และแล้วพวกเขาก็พบว่า สินค้าจำเป็นที่มีมูลค่าการบริโภคมหาศาล คงเส้นคงวาทุกวัน นั่นก็คือ **น้ำมันดิบ**

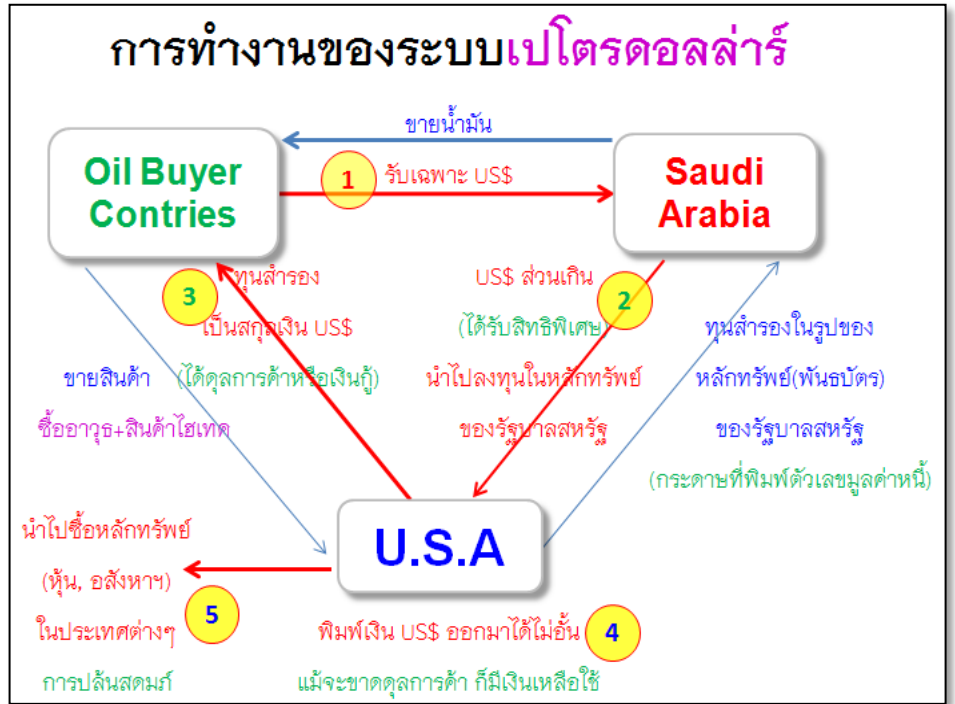
[ระบบเปโตรดอลลาร์] เริ่มขึ้นในต้นทศวรรษ 1970 หลัง ปธน.นิกสัน ยกเลิกการอิงค่า US\$ กับทองคำ แล้วหันไปใช้น้ำมันแทนที่ พวกเขาบรรลุข้อตกลงกับราชอาณาจักรซาอุดีอาระเบีย ให้ขายน้ำมันโดยรับเป็นเงิน US\$ เท่านั้น แลกกับสิทธิพิเศษให้ซาอุดีอาระเบียสามารถนำ US\$ ส่วนเกิน ไปลงทุนในหลักทรัพย์ของรัฐบาลสหรัฐอเมริกาได้

ความต้องการใช้เงิน US\$ เพื่อซื้อน้ำมันมาบริโภค บีบบังคับให้ประเทศต่างๆ ต้องสำรองเงินตราต่างประเทศเป็นสกุล US\$ เช่น ประเทศไทย เมื่อวันที่ 14 กรกฎาคม พ.ศ.2516 (ค.ศ.1973) กระทรวงการคลังในสมัยที่นายเสริม วิณิชฉัยกุล เป็นรัฐมนตรีว่าการกระทรวงการคลัง ได้ออก

กฎกระทรวงฉบับที่ 21 (พ.ศ.2516) กำหนดให้ **เงินดอลลาร์สหรัฐอเมริกาเป็นสกุลเงินตราต่างประเทศ** ที่ธนาคารแห่งประเทศไทยหรือทุนรักษาระดับอัตราแลกเปลี่ยนเงินตรา จะซื้อหรือขายทันทีตามที่ธนาคารพาณิชย์ในราชอาณาจักรจะเรียกให้ซื้อหรือขาย

ส่งผลให้กลุ่มทุนธนาคาร FED สามารถพิมพ์เงิน US\$ ปริมาณมหาศาล ออกมาได้เรื่อยๆ ให้คนทั้งโลกใช้กัน นับแต่นั้นมา

เป็นเวลาเกือบ 50 ปีแล้ว ที่คนทั้งโลกผลิตสินค้าไปอเมริกา รวมทั้งนำหลักทรัพย์ที่มีมูลค่าจริงในประเทศของตน อาทิ หุ่น อสังหาฯ สัญญาเช่า ฯลฯ ไปกระเด็นขายแลกเปลี่ยนกระดาษเปื้อนหมึกสีเขียวพิมพ์ลาย "US\$" ที่ FED พิมพ์ออกมาด้วยต้นทุนเพียงแผ่น

ละ 1 บาท!!! **นี่เป็นกระบวนการปล้นสดมภ์คนทั้งโลกที่แนบเนียนมากอย่างไม่น่าเชื่อ**

ความสัมพันธ์ระหว่างสหรัฐอเมริกา (U.S.) กับ ซาอุดีอาระเบีย (KSA) ที่แน่นแฟ้นขึ้นอย่างรวดเร็วและแนบแน่นยิ่งขึ้น แสดงได้จากข้อมูลจริงต่อไปนี้

1. U.S. ให้ความช่วยเหลือทางการเงินด้านการทหารแก่ KSA เพิ่มขึ้นจาก 16 ล้านUS\$ ในปี 1970 ขึ้นเป็น 312 ล้านUS\$ ในปี 1972
2. ในปี 1974 Washington and Riyadh ได้ลงนามในข้อตกลงหลายฉบับว่าด้วยการขยายความร่วมมือด้านการทหารและเศรษฐกิจ
3. ในปี 1975 KSA ได้ลงนามในสัญญาซื้อความช่วยเหลือทางการเงินเป็นเงินถึง 2 พันล้าน US\$ ซึ่งรวมไปถึงเครื่องบินรบ 60 ลำด้วย

King Fahd with U.S. President Ronald Reagan in 1985. The U.S. and Saudi Arabia supplied money and arms to the anti-Soviet fighters in Afghanistan.

4. KSA ได้เพิ่มการผลิตน้ำมันดิบอย่างต่อเนื่องตลอดทศวรรษ 1970
5. ในเดือนมกราคมปี 1979 U.S. ส่งเครื่องบินรบ F-15 และ รถถัง M1 ให้ KSA
6. U.S. กับ KSA ได้ร่วมมือกันในการจัดตั้งกลุ่มก่อการร้าย อัลเคดะ ขั้วในประเทศอัฟกานิสถาน เพื่อเป็นเครื่องมือต่อต้านการขยายตัวของลัทธิคอมมิวนิสต์ แต่ต่อมา อัลเคดะ กลับกลายเป็นหอกข้างแคร่หันมาต่อต้านสหรัฐฯ จึงถูกตั้งข้อหาว่าเป็นผู้ขับเครื่องบินถล่มตึก World Trade และใช้เป็นข้ออ้างในการเข้าไปรุกรานอัฟกานิสถานด้วยกำลังทหาร

สถานการณ์พลิกผัน เมื่อราคาน้ำมันดิบได้ตกต่ำลงตั้งแต่ ค.ศ.2014 เป็นต้นมา การขาดดุลการค้าอย่างต่อเนื่อง ทำให้ทุนสำรองเงินตราต่างประเทศของซาอุดีอาระเบีย ถูกนำออกมาใช้เพื่อทดแทนการขาดดุลงบประมาณ ทำให้มีปริมาณร่อยหรอลง (หมายความว่า เงิน US\$ และพันธบัตรรัฐบาลสหรัฐฯ ที่ถืออยู่ถูกระบายออกมาสู่ตลาดโลก) กล่าวคือลดลง 27% ในระหว่างปี 2014-2016 และเฉพาะในปี 2017 ก็ขายออกมาอีก 3.6 หมื่นล้าน US\$ แม้ราคาน้ำมันดิบจะขยับจาก 40 ขึ้นมาที่ 60 US\$/bbl ในระหว่างปี 2018 ก็ตาม

ขณะเดียวกัน เครือข่ายประเทศที่ต้องการ [\[ปลดแอกจากทรรายเงินตรา\]](#) (อ่านรายละเอียดในบทที่ 22) ที่รวมหัวกันซื้อขายน้ำมันและสินค้าต่างๆโดยไม่ใช้เงินสกุล US\$ ก็ขยายวงกว้างขึ้น โดยเฉพาะประเทศกลุ่ม **BRICS** ประกอบด้วย **บราซิล (Brazil)** **รัสเซีย (Russia)** **อินเดีย (India)** **จีน (China)** และ**แอฟริกาใต้ (South Africa)** สมทบด้วย **อิหร่าน (IRAN)** ในเวลาต่อมา

รวมทั้ง ในปี 2014 เพียงปีเดียว ประเทศจีนได้ลดการถือครองหลักทรัพย์ US\$ ที่มีมากที่สุดถึง 5 ล้านล้าน US\$ เหลือเพียง 3 ล้านล้านUS\$ (ในบรรดานี้เป็นพันธบัตร 1.2 ล้านล้าน US\$) โดยการแปรเปลี่ยนให้เป็นทรัพย์สินและสัญญาเช่าที่ดินในประเทศต่างๆ พร้อมทั้งส่งเสริมความต้องการใช้เงินหยวนของตนเองในตลาดโลก ด้วยการตั้งธนาคารเพื่อการลงทุนในโครงสร้างพื้นฐานแห่งเอเชีย (Asian Infrastructure Investment Bank) ผสมโรงกับ ประเทศรัสเซียที่ได้ทุ่มขายพันธบัตรของสหรัฐฯออกมาถึง 1 แสนล้าน US\$ เมื่อเดือนกรกฎาคม 2018

นี่คงเป็นจุดเริ่มต้นแห่งการล่มสลายของ [\[ระบบเปโตรดอลลาร์\]](#) ที่เป็นเสาหลักหนึ่งในกลไกการปล้นสดมภ์คนทั่วโลกของกลุ่มนายทุนธนาคาร FED แต่ทว่า ยังมีเสาอีกหนึ่งต้นที่กำลังร่อนถึงวันล่มสลายเช่นกัน นั่นก็คือ [\[การส่งออกสงคราม\]](#) ไปทั่วโลกของพวกเขา ซึ่งเราจะมาติดตามดูกันต่อไปใน **ภาคเจ็ด อสูรเงินตรา 3.0**